

Ioel - comentarii de William Kelly

Ioel 1

„Cuvantul lui Yahve care a fost catre Ioel, fiul lui Petuel“. Ca si Osea, Ioel este unul dintre primii profeti (fiind chiar anterior lui Iona), dar se deosebeste esential prin aceea ca, in timp ce Osea priveste intregul popor, acesta a fost condus de Dumnezeu sa se limiteze la acea parte care, sub aspect exterior, ramasese alipita de casa lui David si de randuierile legii. Aceasta face ca sfera profetiei sa fie mult mai restransa, dar acest fapt face si ca obiectul ei sa fie mult mai bine definit, in ajutor venind si un stil vioi caracteristic. Contrastul este intr-adevar izbitor fata de cei acesti doi profeti anteriori, Ioel fiind remarcabil prin limbajul constant, tratarea completa si tranzitiile usoare, pe cand Osea se remarca printr-un fel de neglijenta, concizie si viraje bruste, care sunt foarte expresive, care insa sunt cam greu de inteles pentru mintea unuia dintre natiuni.

Principalul subiect al profetului nostru este ziua lui Yahve si tot ce cuprinde ea, insa cu aplicatie in special la evrei si mai ales la Ierusalim. In acelasi timp, Ioel are obiceiul pe care am putea spune ca-l au toti profetii: acela de a lua un fapt prezent sau din viitorul apropiat ca un fel de fundatie pentru ceea ce este in viitor. Astfel, profetia are un sens imediat sau practic in viitorul apropiat, dar Duhul Sfânt nu se limiteaza numai la acest sens legat de ceea ce are loc in prezent sau este numai trecator. Nici o profetie din scriptura nu se interpreteaza singura pentru ca nu a fost gandita spre a fi luata asa. A limita profetia numai la trecut ar fi o greseala; a inlatura viitorul ei ar insemna a distruge ceea ce este cel mai important de la Dumnezeu in ea. Astfel, daca a nega trecutul profetiei este o eroare, una si mai mare este a-i nega viitorul. Negarea trecutului ar duce la pierderea a ceva din interesul si folosul ei atunci, iar negarea viitorului blocheaza marturia ei permanenta spre gloria lui Dumnezeu. Sub ambele aspecte se arata intelepciunea divina. El a oferit ceea ce era un avertisment sau o incurajare pentru poporul Sau cand profetul are in vedere imprejurarile in care se afla, dar indica spre ceva care inca nu a sosit, dar va fi in viitor, cand rezultatele vor fi depline si se vor manifesta clar. Dar acele rezultate nu se vor putea vedea pana nu va fi instaurata imparatia lui Dumnezeu cu putere si glorie. Este imposibil ca Duhul lui Dumnezeu sa se multumeasca cu orice a fost sau este in prezent intre oameni. Tot ce a realizat omul, tot ce exista, chiar daca exista o marturie despre caile felurite ale lui Dumnezeu fata de om, da, vai! o marturie mai puternica si mai clara doar despre faptul ca omul nu poate folosi cum se cuvine ceea ce i-a incredintat Dumnezeu. Vom vedea ca aceste principii generale sunt dezvoltate nu numai in Ioel, ci in toti profetii, pentru ca ei sunt invariabili in aceasta privinta.

Cei care au citit Ioel nu numai ca au avut dificultati, ci au fost chiar si intelegeri gresite, dar acestea au fost mai curand deoarece ei nu au perceput care este subiectul profetiei decat din cauza ca profetul nu ar avea un limbaj direct si clar. Unii au privit aceste invazii de lacuste ca fiind numai simbolice, altii au negat ca ar mai exista o alta semnificatie dincolo de roiuri de insecte care s-au succedat si au devorat recoltele Palestinei. Dar Dumnezeu, fiind mare, poate nota cele marunte, dar este evident ca nu se va limita la acestea. De aceea este gresit sa presupunem ca Dumnezeu ar fi

cumva injosit daca ar nota devastarile aduse de diferitele lacuste. El are cel mai profund interes fata de poporul Sau spre bucuria si binecuvantarea lor. El este preocupat de orice apasa asupra lor si gaseste potrivit sa foloseasca necazurile spre binele lor. Prin urmare, Duhul lui Dumnezeu nu considera a fi ceva nevrednic sa prezinte poporului lui Dumnezeu ceea ce urmarea Dumnezeu prin intermediul acelor devastari. Acestea ne sunt prezentate in capitolul 1, dar legatura cu ceea ce urmeaza arata ca acestea erau doar niste evenimente menite sa fie ca niste muștrari. Se poate aprecia ca fiind indoielnic faptul ca lacustele ar reprezenta vrajmasii care se vor abate cu siguranta asupra poporului la timpul potrivit, daca ei nu se pocaiesc. Pentru un ganditor profund ele ar putea sa sugereze aceasta. Dar sunt evenimente trecute, iar ceea ce urma sa vina curand avea sa fie mai rau.

In Ioel 2 nu mai este vorba despre lacuste (cu exceptia, bineinteles, a binecuvantarii din v. 25, care anuleaza lucrurile rele), iar profetul trece la ceea ce reprezentau lacustele. Astfel, primul capitol ne prezinta fapte care s-au petrecut in mod real, nimic altceva decat diferitele creaturi care au devastat vegetatia tarii. Nu ar parea ca ele in sine ar avea o semnificatie specifica. Ne sunt prezentate devastarile succesive produse de insecte. De la versetul 15 Dumnezeu foloseste acestea ca o introducere pentru a avertiza pe poporul Sau cu privire la o povara si mai mare, ale carei detalii sunt prezentate in capitolul al doilea impreuna cu promisiunea unei puteri spirituale in termeni pe care Noul Testament a putut-o aplica la privilegiul mare si la puterea care era un semnal pentru ramasita credincioasa a evreilor chemati de Domnul la Ierusalim la Cincizecime, dar care isi asteapta implinirea deplina la sfarsitul veacului, cand toate aspectele predictiei se vor implini.

Ioel 3 priveste in ansamblu judecata si binecuvantarea, trasaturile caracteristice ale zilei lui Yahve. Si aici poate parea ca este o profetie compusa din preziceri incerte in termeni exagerati, dar asemenea ganduri le pot avea oamenii care nu inteleg domeniul profetiei. Nu s-ar cuveni mai curand ca asemenea oameni sa se abtina sa exprime o parere pana cand vor intelege? Dupa parerea mea, nimic nu poate fi mai lipsit de respect sau mai lipsit de modestie decat emiterea unor asemenea declaratii despre cuvantul lui Dumnezeu. Astfel, omeneste vorbind, sunt unii care pot aprecia minunile ceresti, dar nu au sensibilitatea pentru a percepe minunea unei margarete; dar pentru oricine apreciaza lucrurile asa cum se cuvine, lucrarea mainii lui Dumnezeu se vede la fel de clar intr-o margareta ca si in sistemul solar. Diferenta consta doar in locul pe care-l are fiecare faptura a lui Dumnezeu in planul Lui imens. Intelepciunea si puterea Lui se arata in aceeasi masura micile de talii ca si in cele mari si sublime. Astfel, nu exista nici o indoiala ca, daca telescopul ii descopera omului multe minuni, microscopul nu este mai putin impresionant. Ambele sunt instrumente importante in mana omului si ambele au scopul, sigur ca prin providenta lui Dumnezeu, de a-i arata omului lumea naturala ca marturie a puterii divine atat in ceea ce este in cer cat si in cele de pe pamant. Dar toate lucrurile pe care le descoperim nu trebuie sa fie spre tamaierea omului (fara a nega vrednicia celui care este capul si stapanitorul firesc al creatiei), ci spre a aprecia minunile lui Dumnezeu in ceea ce a creat El. Un principiu asemanator se aplica si la cuvantul lui Dumnezeu, pentru ca, in El Dumnezeu se descopera in ceea ce este mare in aceeasi masura ca si in micile detalii ale cailor Sale, care noua pot sa ne scape. In toate Dumnezeu se arata perfect, atat in ceea ce a creat, cat si, mai presus de orice altceva, in ceea ce a scris, iar in ceea ce a scris se descopera mai mult decat in ceea ce a creat deoarece gandurile si caile Lui merg dincolo de lucrarile Lui

exterioare. Deoarece cuvântul lui Dumnezeu este cea mai înaltă expresie a înțelepciunii Sale – înțelepciunea Sa launtrică. Și tot ce este legat de materie trebuie să acorde prioritate la ceea ce are legătura cu mintea și afecțiunile, care este superior față de orice manifestare a divinității în natură. Profetia este o parte importantă a expresiei gândurilor Sale, cu toate că este departe de a fi cea mai înaltă. Dar nu cred că am avea motive destul de întemeiate pentru a presupune că ar fi vreo legătură între ravagiile pe care le-au făcut insectele și judecățile providențiale anterioare zilei Domnului, pe care unii le consideră a fi în prima parte a celei de-a șaptezecă saptămâni, după ce biserică a fost luată în cer. Ideea că ambele capitole trebuie înțelese în același fel, fie că aluzii la lacuste sau la o armată care invadează Iuda, este neîntemeiată și pripită, care nu poate avea altă sursă decât voința omului, care se adaugă la o minte îngustă. Sigur că ambele sunt strâns legate, dar este foarte frumos faptul că este luat dezastrul din trecut ca o ocazie pentru a-i avertiza pe evrei cu privire la o calamitate și mai mare și pentru a lega aceasta de ziua lui Yahve din viitor.

Nici nu cred că avem motive întemeiate să privim cele patru roiuri ca fiind o reprezentare alegorică a invaziilor lui Tilgat-Pileser, Salmanaser, Sanherib și Nebucadnetar, pe de-o parte, sau ale puterilor asiro-babiloneene, medo-persane, macedonene sau siro-macedonene, și apoi romane, sau a acestora din urmă modificate. Acestea sunt speculații care au fost populare la unii dintre scriitorii creștini timpurii și la unii evrei din zilele lor. Dar, cu cât afirmăm mai puternic valoarea cuvântului profetic, cu atât mai mult trebuie să ne opunem oricărei scheme de interpretare care pare a fi marcată de fantezie. Am face bine să ne temem de speculații în lucrurile lui Dumnezeu, care sunt lucrări pripite ale unor oameni care nu se supun revelației Sale în scriptură și caută să ghicească spre a ajunge în grabă la concluzii. Dacă nu suntem siguri, atunci este înțelept să așteptăm de la Acela care nu dezamăgește. Ar fi de dorit să cântărim dacă în scriptură găsim argumente pe care să ne putem baza asemenea vederi. Până în prezent nimeni nu a prezentat asemenea argumente, cu excepția analogiei celor patru cu cele patru fiare sau cu cei patru tamplari despre care citim în viziunile lui Daniel și Zaharia. Se pot oare găsi dovezi mai discutabile? Profetul trage învățăminte din evenimentele care tocmai au avut loc și care s-au petrecut sub ochii lui, după care trece la a spune despre evenimentele incomparabil mai grave în har și judecată, dintre care cea mai mare parte își așteaptă încă împlinirea. Nu trebuie să confundăm nici o parte din Ioel 1 cu plaga lacustelor din Apocalipsa 9, după a cincea trambită. Ravagiile care au avut loc în țara sfântă au oferit o ocazie pentru descrierea figurată a unui vrăjmas puternic în capitolul al doilea, lacustele în sine fiind doar o judecată trecătoare adusă de Dumnezeu, cu siguranță, una care nu trebuie nesocotită, dar mult diferită de ceea ce este descris ulterior. Poate că există o legătură dintre Ioel 2 (nu 1!) și Apocalipsa 9, dar cea din urmă prezintă simboluri mult mai complexe, care indică un rău și mai profund. Ambele se referă la oameni simbolizați prin lacuste, dar în folosirea lacustelor în capitolul 1 nu vad nimic altceva decât interesul lui Dumnezeu față de poporul Lui. Dacă El a dat o lovitură, a dorit ca ei să se smerească și să întrebe și să învețe de la El prin intermediul profetului pentru ce a fost aceea. El pedepsea poporul pe care-l iubea pentru că ei să ajungă să fie partasi sfinteniei Sale și să scape de loviturile și mai grele, de care, în caz contrar, urmau să aibă parte.

„Ascultați aceasta, bătrânii! Și plecați urechea, voi toți locuitorii țării! A fost aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri?“ Să meargă înapoi în timp cât de mult puteau bătrânii și să cerceteze, și nimic de acest fel nu a fost în zilele lor, nici ale părinților lor. Ceea ce s-a întâmplat

atunci urma sa fie povestit de descendentii lor din generatie in generatie. Dar aceasta era o calamitate care putea cu usurinta sa fie atribuita unor cauze secundare, ceea ce era spre pierderea lor din cauza ca Il eliminau pe Dumnezeu din acele evenimente. Daca ar fi vrut sa-L asculte pe El, atunci ceea ce se intamplase in tara i-ar fi condus la pocainta, iar profetul ii avertizeaza cu privire la rele si mai mari in cazul cand dispretuiau avertismentul.

Este familiar celor mai multi dintre noi faptul ca profetie presupune o stare de ruina. Ea vine atunci cand exista o asemenea infidelitate a poporului lui Dumnezeu care indica apropiata ruina sau falimentul actual. Atunci profetia este interventia speciala si exceptionala a lui Dumnezeu, nu atat din cauza ca oamenii nu si-au facut datoria, ca atunci cand s-au facut vinovati de pacatul fatal ca si-au parasit pozitia lor. Prin urmare ea are un dublu caracter: pe de-o parte ea convinge de starea de faliment, iar pe de alta parte marturiseste despre o stare mai buna care va veni prin harul lui Dumnezeu si va inlocui ceea ce este in ruina. Aceasta este profetia autentica. Si acest principiu se aplica si in gradina Edenului. Profetia introduce o binecuvantare prin intermediul judecatii divine care va veni, prezentand astfel aspecte solemne pentru constiinta. Dumnezeu nu prezinta implinirea sperantei de mai bine inainte ca relele existente sa fie percepute in realitatea lor morala si judecate. Daca El ar face altfel pentru a inlocui o stare cu alta, aceasta ar discredita ceea ce a dat El mai inainte. De aceea judecata trebuie sa fie nu numai in cuvnt, ci si in fapt si in adevar. Si, in Vechiul Testament, aceasta judecata este intai temporala – lovituri vizibile care se abar asupra raului din aceasta lume, in special asupra poporului Sau vinovat. Astfel, cand lucrurile lucreaza un rau si mai mare, o judecata partiala in prezent cine cu o mustrare si mai severa, pana la finalul cand Dumnezeu va aduce asupra lumii judecata completa si necrutatoare.

Dar trebuie sa ne amintim ca in aceste profetii scrise inainte de venirea Domnului nostru nu citim despre judecata de la tronul cel mare si alb. Nu este niciodata acea judecata a sufletului si trupului inviat. Nu cunosc nici o profetie a Vechiului Testament care sa prezinte judecata eterna a omului inviat, care este in final trimis in iazul de foc ca a doua moarte. Aceasta este o caracteristica a crestinismului, dupa cum judecata lumii sau a oamenilor in viata (adica a natiunilor, semintiilor si limbilor) este subiectul profetiei Vechiului Testament. Apocalipsa lui Ioan, care este deosebita atat ca teme abordate cat si ca stil, se ocupa atat de subiecte din Vechiul Testament cat si din Noul Testament si foloseste o frazeologie ebreo-greaca adecvata pentru a ne prezenta deplin ambele judecati.

In aceasta privinta observam ca invatatura traditionala este foarte defectuoasa si induce in eroare sub doua aspecte deoarece oamenii cauta sa introduca simple judecati providentiale in Noul Testament, si, tot asa, ar vrea sa altoiasca judecata eterna in prezicerile din Vechiul Testament. Ca urmare, ambele testamente sunt fortate si rezultatul este confuzie, pentru ca Biblia poate fi inteleasa corect daca nu confundam lucruri diferite, ci acceptam ca revelatia divina are, in fiecare parte a ei, acea functie pentru care Dumnezeu i-a inspirat pe cei pe care i-a ridicat pentru a transmite gandurile Lui. Vechiul si Noul Testament se armonizeaza perfect si nu exista nici un rand sau un cuvnt dintr-unul care sa-l contrazica pe celalalt, dar ele sunt foarte departe de a fi acelasi lucru. Dumnezeu se ingrijeste in mod special sa arate diferenta si prin aceea ca fiecare a fost scris in alta limba: unul este in ebraica, avand ca sfera familia lui Avraam dupa carne, iar celalalt in greaca, fiind folosit cand Dumnezeu trimitea natiunilor evanghelia. Astfel, grecul era un reprezentant al celor dintre natiuni,

dupa cum evreul isi avea corespondentul in Israel. Cu toate acestea, in ambele Dumnezeu Isi descopera gandurile. Numai ca trasatura caracteristica a Vechiului Testament este guvernarea Lui, pe cand cea a Noului Testament este harul Lui. Guvernarea si harul sunt concepte complet diferite deoarece guvernarea are a face intotdeauna cu omul, pe cand harul este revelatia a ceea ce este Dumnezeu si a ceea ce face El. Prin urmare, guvernarea presupune intotdeauna judecata, iar harul este manifestarea deplina a indurarii si bunatatii, si ambele se intrunesc in Hristos. Fiind Imparatul, el este capul guvernului, iar fiind Fiul lui Dumnezeu, plinatatea harului si adevarului, este singurul canal de transmisie pentru toate binecuvantarile Noului Testament. Gloria Lui, odata implinita lucrarea de rascumparare, sta la baza tuturor privilegiilor pe care le avem.

Dar aici, in profetia noastra, este evident ca era ceva mult mai bine definit si mai net deosebit de ceea ce fusese in trecut. In zilele de mai inainte Dumnezeu s-a folosit de madianiti, de filistenii si de alti inamici pentru a-l pedepsi pe Israel cand se facea vinovat mai ales de idolatrie. Aici insa El arata ca mana Lui era intinsa spre a da o lovitura extrem de umilitoare. In loc de binecuvantari asupra cosului si hambarului datorita fidelitatii fata de guvernarea Lui, ei fusesera extrem de infideli, astfel incat Yahve s-a folosit chiar de lumea insectelor pentru a pedepsi pe poporul Sau. „Ce a lasat lacusta rozatoare a mancat lacusta cea mare; si ce a lasat lacusta cea mare a mancat lacusta taratoare; si ce a lasat lacusta taratoare a mancat omida“. Si consider ca semnificatia este literala, ca aceasta este exact ce li s-a intamplat atunci.

„Treziti-va, betivilor, si plangeti; si urlati, toti bautorii de vin, din cauza mustului, pentru ca vi s-a luat de la gura! Pentru ca o natiune s-a ridicat asupra tarii Mele, puternica si fara numar. Dintii ei sunt dinti de leu si are masele de leoaica“. Nu am nici un dubiu ca este o referire la devastarea adusa de lacuste, iar Proverbe 30.25, 27 am putea spune ca ne pregatesc pentru aceasta. Daca furnicile pot fi descrise ca „un popor“, sigur ca lacustele sunt „o natiune“. Si nu numai atat, ci frazeologia deschide calea spre ceva mai mult decat atat, despre care vom afla mai multe in Ioel 2, pregatitoare pentru acestea fiind versetele 15-20. Adica Ioel foloseste judecata din prezent ca fapt implinit, dar prezentarea este intr-un limbaj care face tranzitia spre prezicerea despre o natiune care ii va trata pe evrei cum nu s-a mai vazut. Nu exista nici o indoiala ca acea natiune este cea a asirianului. Primul capitol incepe cu devastarile repetate si groaznice ale lacustelor, care au avut loc in zilele profetului, dar privesc in viitor spre neazul dintr-o zi mai groaznica. Cel de-al doilea capitol nu spune nimic direct despre ravagiile facute de insecte ci amesteca imagini din ceea ce au facut insectele cu venirea asirianului, care va avea loc cu siguranta. Acesta pare a fi adevaratul sens al primei parti a cartii.

De aceea tot in limbaj simbolic ni se prezinta cum s-au desfasurat lucrurile: via a fost pustiita, smochinul a fost curatat de coaja si ramurile lui au fost aruncate si au ajuns albe. In consecinta, profetul le cere sa se jeleasca. Nu numai ca tara si oamenii ei au suferit distrugerea resurselor lor naturale ca pedeapsa de la Dumnezeu, ci totul a fost afectat. Darurile lor religioase – „darul de mancare si darul de bautura“, unul semn al consacrarii, iar celalalt semn al bucuriei – au fost si ele afectate de ceea ce a lovit tara. Ambele au incetat in casa lui Yahve. „Gemi ca o fecioara incinsa cu sac dupa sotul tineretii ei! Au incetat darul de mancare si darul de bautura din casa Domnului; preotii, slujitorii Domnului, se jelesc. Campia este pustiita, pamantul jeleste, pentru ca graul este pustiit, mustul a secat, untdelemnul lancezeste“. Disparea orice semn de rodire si, de aceea, orice lucrator

al pamantului este chemat sa se rusineze si viticultorii sa urle din cauza graului si orzului – ceea ce era de baza sau strictul necesar pentru a trai (v. 11). Sigur ca nici pomii fructiferi nu au scapat. „Via s-a uscat si smochinul lancezeste, rodiul, palmierul de asemenea, si marul; toti copacii campului s-au uscat, pentru ca a incetat bucuria din mijlocul fiilor oamenilor“.

Sigur ca, pentru un crestin, toate aceste lucruri par a nu tine de domeniul lui, si aceasta din motivul evident ca binecuvantarile noastre nu tin de natura. Trebuie sa ne amintim ca evreu se bucura de binecuvantari naturale de la Dumnezeu, in timp ce binecuvantarile crestinului sunt supranaturale. Se poate ca el sa aiba, pe langa privilegiile in Hristos, si indurari exterioare, dar acestea nu sunt nicicand esenta mostenirii lui. Dumnezeu poate da sau opri aceste lucruri fara ca aceasta sa fie cumva un semna al aprobarii Lui deoarece acum binecuvantarile propriu-zise sunt de natura spirituala. Nu asa stateau lucrurile cu Israel. De aceea aceste cercetari erau cu siguranta potrivite si aveau o forta cum nu ar mai avea acum pentru crestin. De aceea crestinul este inclinat sa anuleze prin explicatii asemenea profetii ori de cate ori ar fi sa le aplice la el insusi, ceea ce si face. Mentineti implinirea lor in domeniul Israelului si al Palestinei si atunci nu mai este nevoie deloc sa fortati scriptura. Aceste profetii pot fi luate exact asa cum sunt. Aceasta nu inseamna sa ne limitam la o interpretare strict literala. Puteti fi siguri ca simpla aliteratie este la fel de gresita ca si alegoriile neintemeiate. Este un principiu incorect de interpretare. Litera, daca este numai litera, ucide. Important nu este sa separam litera de duh, ci sa le tinem impreuna. Trebuie sa retinem sensul exact al fiecarui cuvint al lui Dumnezeu. Nu trebuie sa ne limitam doar la ce este la suprafata, ci trebuie sa ne amintim ca, desi este cuvint transmis printr-un om, este cuvintul lui Dumnezeu. A venit in parte prin Moise, dar este totusi cuvintul lui Dumnezeu. Au fost folositi profeti, dar este cuvintul Lui, indiferent prin cine a fost transmis.

De aceea, a spune ca trebuie sa interpretam scriptura ca orice alta carte este o eroare, o falsitate. Este perfect adevarat ca Dumnezeu a gasit de cuviinta sa ne descopere gandurile Lui in limbajul omului, dar aceasta descoperire vine dinspre Dumnezeu la mine. Daca sursa si caracterul lui nu sunt avute continuu in vedere, este cu neputinta sa interpretezi corect cuvintul lui Dumnezeu. Cei care uita aceasta se vor face cu siguranta vinovati de a fi redus scriptura la cele mai inferioare semnificatii avand iluzia ca cea mai mica parte este intregul. Este evident ca un astfel de tratament nu s-ar cuveni sa fie aplicat nici in cazul cand este vorba de un om. Deoarece, daca am a face cu un om care imi este superior in anumite privinte, atunci ar fi o prostie sa imi inchipui ca mintea mea este suficient de capabila sa aprecieze mintea lui. Este normal sa presupun ca el are ganduri mai adanci decat ceea ce pot eu intelege si ca niste cuvinte pe care eu le folosesc la un nivel inferior pot sa ii sugereze, daca nu cumva chiar sa ii transmita, ceva mai mult. Cu atat mai mult se aplica aceasta cand este vorba de gandul lui Dumnezeu! De aceea am face bine sa avem mereu in minte aceasta cand este vorba de scriptura, deoarece, la urma urmei, principul corect de interpretare a cuvintului scris al lui Dumnezeu trebuie sa fie deprins din ceea ce spune El.

Acum gasim in Noul Testament ca poate exista o aplicatie partiala a ceea ce cuprinde profetia, dar si ca va fi o implinire finala si completa a acesteia. Ele sunt, desigur, ambele adevarate si este o greseala sa negi aplicatia iminenta si partiala, dar o si mai mare greseala este sa nu te astepti sa fie mai mult. Aceste puncte de vedere, cand sunt despartite unul de celalalt, duc la dezbinari intre oameni si ii impart in doua scoli de interpretare opuse. Dar cel mai intelept pentru noi este sa evitam

sa ne aliniem unor scoli si sa sustinem toata scriptura, care cuprinde in armonie lucruri pe care partidele le pun in opozitie. Trebuie sa luam cuvantul lui Dumnezeu cu tot ce cuprinde el si sa ne plecam recunoscand ca este al Lui, lasand intotdeauna loc pentru mai mult pentru ca Dumnezeu este Acela care l-a scris, nu un om. „Acum cunoastem in parte“. Nu putem cuprinde totul in acelasi timp. Dar daca este posibil sa invatam ca ucenici, ca Dumnezeu, care da cuvantului Sau aplicatii valoroase si folositoare sa ne duca la o intelegere mai mare crescandu-ne capacitatea de a-l primi. Departe de a gandi ca acesta este un defect al cuvantului lui Dumnezeu, este mai curand caracteristica lui distinctiva si o proprietate admirabila si exclusiva. Fiind cuvantul lui Dumnezeu, el poate fi aplicat in sfere largi si in diferite moduri. Orice ilustratie a omului poate indica aceasta intr-o mica masura. Orice ilustratie a omului poate indica aceasta doar in mica masura. Adevarul este ca scriptura are ceva cu gust de infinit, fiind expresia gandurilor lui Dumnezeu, chiar daca ea se prezinta in cuvinte ale oamenilor. De aceea ea este cu adevarat unica, pentru ca desi poate avea la suprafata ceea ce satisface nevoile zilei, in adancime curge un rau mare, care se varsa in oceanul telurilor implinite si al gloriei lui Dumnezeu.

Revenind la capitolul nostru, chemarea este nu numai la jale si durere, ceea ce este normal pentru ca aceasta este intentia cu care Dumnezeu i-a cercetat, ci mai mult: „Sfintiti un post“. Este mai mult decat a stabili un post deoarece sfintirea presupune intotdeauna separare pentru Dumnezeu. Fiind sfintiti prin har, noi suntem indreptatiti sa abordam chiar si cele mai obisnuite chestiuni prin cuvantul lui Dumnezeu si rugaciune, dupa cum suntem indemnati in 1 Timoteu 4. Aceasta Il aduce pe Dumnezeu in problemele noastre. Altfel nu poate fi. „Anuntati o adunare solemna, adunati pe batrani, pe toti locuitorii tarii la casa lui Yahve Dumnezeului vostru si strigati catre Yahve“.

Urmeaza apoi, pentru prima data, o expresie importanta: „Vai, ce zi! Pentru ca ziua Domnului este aproape si va veni ca o nimicire de la Cel Atotputernic“. Acum este un lucru deosebit de important sa avem o imagine clara in legatura cu ziua lui Yahve. Adevarul principal cu privire la aceasta zi este ca ea presupune judecata lumii de catre Dumnezeu. Expresia „zi“ implica faptul ca nu este vorba de judecati tainice sau de lucrari providentiale, care pot fi noaptea si pot trece neobservate. Cea mai deplina dovada si cea mai frumoasa ilustratie a providentei este atunci cand El se foloseste de lucruri obisnuite pentru a aduce cele mai surprinzatoare rezultate, dar acele rezultate au un rol cert in pazirea, apararea, reabilitarea si indreptatirea poporului lui Dumnezeu sau in a aduce pedeapsa meritata asupra vrajmasilor lor.

Luati de exemplu cartea Estera. Probabil ca in toata Biblia nu exista o desfasurare mai remarcabila a adevarului providentei divine. Oamenii ignoranti au presupus ca acesta ar fi un defect, in timp ce, in adevar, daca numele ar fi fost numit in desfasurarea cartii, aceasta ar fi avut de suferit. Obiectivul ei principal este acela de a arata cum mana Lui lucreaza in taina atunci cand numele Lui nu poate fi rostit. Departe de a fi un defect, este ceva care trebuie sa retinem deoarece avem a face cu o providenta secreta similara in fiecare zi.

Sigur ca aceasta nu este totul deoarece acum stim ca Dumnezeu S-a revelat deplin in Fiul Sau. Numele lui Dumnezeu nu numai ca ne-a fost vestit, ci, ca sa spun asa, suntem si numiti cu numele Lui. Noi suntem adusi intr-o relatie vie cu El: „Ma sui la Tatal Meu si Tatal vostru, la Dumnezeul Meu si Dumnezeul vostru“. Si ce mangaiere sa stii ca, nu numai atat, ci, in timp ce Dumnezeu Insusi este

Tatal, ne conduce prin Duhul Lui, providenta Lui secreta conduce imprejurarile si ii constrange pe vrajmasi acolo unde noi nu am putea interveni sau nu am putea rezolva nimic intervenind si nici nu se cuvine sa facem nimic! Dumnezeu lucreaza negresit pentru noi si deseori lucreaza si prin cei mai rai vrajmasi ai Sai. Insusi diavolul este obligat mai mult ca oricare altul sa lucreze pentru implinirea cailor providentei lui Dumnezeu. Fara sa vrea si cand se asteapta cel mai putin, contrar vointei lui, el implineste ceea ce urmareste Dumnezeu in bunatatea Lui. Nu este atunci acesta un adevar care este plin de mangaiere? Daca Satan care se inalta pe sine cel mai mult este obligat sa fie numai gunoierul lui Dumnezeu, atunci este evident ca ne putem increde in Domnul cel plin de har orice lucru deoarece cizma mandriei nu poate decat sa fie sluga lui Dumnezeu pentru implinirea planurilor Sale. Nu conteaza cine este sau ce poate fi, providenta Dumnezeului nevazut implineste intotdeauna scopurile Lui. Repetam ca aceasta nu este totul deoarece avem ceva mult mai aproape si mai intim si fac aceasta remarca cu atat mai mult deoarece sunt destul de multi care gandesc ca un crestin trebuie sa fie condus numai de providenta lui Dumnezeu. Nu este nici o exagerare sa afirmam ca o asemenea calauzire este intotdeauna gresita. De fapt, providenta nu este prezentata nicicand ca fiind o calauza. Ea nu ii calauzeste pe sfinti ci controleaza imprejurarile si vrajmasii. Duhul Sfant este acela care doreste sa ii calauzeasca pe crestini. Totusi avem a face cu lucruri exterioare, iar in acestea lucreaza providenta lui Dumnezeu. Dar avem a face cu Dumnezeu ca Dumnezeu al nostru si Tata, si aici nu suntem lasati la cheremul evolutiei imprejurarilor spre a fi victime ale lumii. Desi imprejurarile duc in final la implinirea scopurilor divine, noi avem indrumarea directa a Duhului Sfant, care gaseste placut sa ne conduca prin intermediul cuvantului scris. Aceasta pune fiecare lucru la locul lui, cel putin in ceea ce priveste credinta.

Este o greseala sa presupui ca legand calauzirea Duhului Sfant de cuvantul lui Dumnezeu aceasta inseamna a-l exclude din problemele care tin de viata cotidiana. Exista, fara-ndoiala, instincte ale vietii spirituale, dar cuvantul lui Dumnezeu este suficient de cuprinzator pentru a acoperi toate, iar cresterea intelegerii spirituale duce numai la largirea sferei ascultarii – numai ca nu intotdeauna percepem marea intindere a cuvantului si uneori se poate, atunci cand nu gasim un text clar, sa fim condusi gresit fara sa ne dam seama. Ce mangaiere sa avem o convingere care este intarita si dusa mai departe in mod inteligent direct de scriptura! Astfel – prin cuvantul lui Dumnezeu - este condus credinciosul sincer, mai mult decat ar parea la prima vedere. Poti vedea odata un crestin luand exact atitudinea potrivita si, daca-l intrebi de ce a facut asa, se poate sa nu fie capabil sa explice clar. De aceea, avand afirmatia ca Duhul Sfant calauzeste prin cuvant, aceasta nu inseamna ca intotdeauna acela care este astfel calauzit intelege exact ce anume parte din cuvantul divin se aplica in situatia lui. Fara-ndoiala, pe masura cunostintelor in scriptura, cineva poate avea inteligenta de a indica exemplul sau principiul din scriptura potrivit caruia ceea ce face este dupa voia lui Dumnezeu, daca se intampla ca nu exista o porunca. Se cuvine intotdeauna sa cautam capacitatea de a intelege din cuvantul Sau care trebuie sa fie purtarea noastra si ce indemnuri se cuvine sa dam altora.

Astfel, presupunand ca un parinte crestin ii spune copilului sa aiba grija ca oala sa fiarba bine sau orice alta indatorire simpla ce tine de viata de zi cu zi, trebuie oare sa fie adusa scriptura in sprijinul acestei dispozitii? Sigur ca poate fi folosita scriptura. Copilul care a primit indicatia sa fie atent ca laptele sa nu se arda este chemat sa asculte de parinti pentru ca astfel sa-l fie placut Domnului. Daca aceasta este considerat a nu fi ceva in care sa se aplice principiile scripturii, rezultatul este rau.

Copilul creștin este întărit de sentimentul că nu laptele este esențialul, nici oala, nici focul, nici porunca părintelui, ci a face voia lui Dumnezeu. Este bine să legăm toate de El. De aceea mi se pare că este bine ca și cele mai mici lucruri, care ar părea a fi nedemne de inspirație, să fie privite în legătura cu El. Adevărul este că nicaieri în scriptură nu găsim această trasatură mai bine decât la Hristos. El în faptă, iar scriptura în cuvânt - arată că nimic nu este prea mare pentru om și nimic nu este prea mic pentru Dumnezeu. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea ... Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, multumind lui Dumnezeu Tatăl prin El“ (v. Coloseni 3.16-17).

Să presupunem acum o situație mai complicată. Un evanghelist are de predicat evanghelia în două sau trei locuri. Oare în ce loc l-ar îndruma mai curând scriptura să meargă decât în altul? Trebuie să renunța la a mai consulta cuvântul aici? Sigur că nu. Dacă m-aș duce într-un loc unde a mai predicat evanghelia un alt slujitor al lui Hristos, atunci nu s-ar cuveni să fiu inclinat să mă duc și eu acolo, știind că afirmarea propriei persoane sau desconsiderarea altuia ar fi contrare evangheliei harului. Dacă există un teren liber, atunci bine, dar dacă terenul este ocupat de altcineva, atunci trebuie să aștept până ce voi fi invitat. Trebuie să-L reprezentăm pe Hristos în aceeași măsură în care prezentăm evanghelia. Cineva poate fi un evanghelist cit de mare, dar nu trebuie să se gândească să se amestece în lucrarea unuia mai mic; dacă este un om înțelept și plin de har, el va fi atunci bucuros să fie ajutat și să aibă comuniune în lucrare. O ușă deschisă aici sau acolo ar fi o chemare puternică chiar dacă sunt mulți vrăjmași. Dacă alții au fost acolo în lucrare, cu siguranță Domnul ar dori ca noi să ne sfătuim ca unii care sunt împreună slujitori, pentru că binele pe care îl dorim să nu ajungă să fie vorbit de rău sau judecat greșit. Iubirea l-ar face pe un lucrător să caute să coopereze cu altul pentru a ajuta lucrarea Domnului, principiu ilustrat pe larg în cuvântul lui Dumnezeu. Astfel cineva se va vedea îndrumat și cu conștiința exercitată înaintea lui Dumnezeu, nu doar condus de împrejurări providențiale, după cum spune apostolul: „va încredința lui Dumnezeu și cuvântului harului Sau“ (Fapte 20.32). Sunt convins că pentru orice situație cuvântul lui Dumnezeu are pregătită o scriptură, numai noi să avem urechi de auzit, și un cuvânt care se pronunță asupra oricărei dificultăți s-ar putea să aibă un credincios, chiar dacă aceasta ține de starea lui. De aceea o conștiință insensibilă sau lipsa inteligenței pot împiedica înțelegerea și ne pot expune, mai mult sau mai puțin, la eroare și la rău, chiar dacă și în asemenea cazuri bunătatea lui Dumnezeu intervine spre a împiedica dezvoltarea deplină a rezultatelor lipsei de înțelegere.

Acum, ca Duhul Sfânt locuiește în noi, avem privilegiul de a aduce totul în domeniul cuvântului scris. Astfel, să zicem că trebuie să mergi la cumpărături: imediat se pune o întrebare și, cu siguranță, vei avea două sau trei dorințe. Chiar când este vorba de a decide unde să mergi se aplică același test. Dacă din multimea de magazine vrei să știi care este cel mai potrivit pe care să-l vizitezi, îți sta înaintea cum să-l fii plăcut lui Hristos. Îți poți întreba conștiința: „Care este motivul pentru care mă duc acolo sau dincolo?“ El este credincios și știe cum să decida, prin Duhul, folosirea cuvântului astfel încât să judece secretele inimii. În marea majoritate a cazurilor o asemenea judecată de sine ar elimina vizitele la un magazin sau la altul și ar duce la o diferență semnificativă cu privire la ceea ce cumperi. Să luăm obiceiul de a-ți satisface gusturile. Când intri în magazin ai tentația de a cumpăra ceea ce îți place în măsura în care ai posibilitățile. Unde este Hristos în acest mod de a gândi?

Putem sa cautam deci calauzirea Domnului prin Duhul Sau in problemele vietii de zi cu zi, ca si in ocupatiile mai spirituale care ne angajeaza in lucrare, dar masura spiritualitatii si modul in care cunoastem cuvantul ne da capacitatea de a folosi corect cuvantul ca indrumar. Astfel, acolo unde nu vedem clar o datorie de a face ceva anume, suntem atunci datori mai curand sa asteptam decat sa actionam. Asteptarea este o marturisire a ignorantei, dar macar a dependentei. Daca dorim sa facem voia Lui, atunci nu vom astepta in zadar. „El ii face pe cei smeriti sa umble in dreptate si ii invata pe cei smeriti calea Sa“ (Ps. 25.9). „Vorbete Doamne, pentru ca robul Tau asculta“ spune atitudinea de asteptare, in timp ce vointa proprie agitata indeamna sa faci una sau alta. Dar Dumnezeu lucreaza fie aducand inaintea cuiva ceva care cere dorinta de a lucra, fie tinandu-l mai mult in asteptare. Dupa cum relatia credinciosului lui Dumnezeu este reala, el poate astepta o indrumare speciala. Dar niciodata nu trebuie sa uitam ca, atunci cand nu avem o indatorire clara, se cuvine sa nu facem nimic. Nu vorbesc despre o impresie, ci despre o chemare clara la datorie sau de o putere a iubirii fara egoism. Fara-ndoiala este indrumarea Duhului Sfant care vine deseori fara a avea o porunca scrisa, dar nu fara scriptura. Atat manifestarile iubirii care doreste sa lucreze cat si chemarile la datorie se incadreaza in scriptura, aceasta aratandu-ne plinatatea lor in Hristos. De exemplu, sa presupunem ca un crestin nu stie ce sa faca luna viitoare. In timp ce el asteapta de la Domnul vine cineva si ii prezinta o cerere pentru a-l sluji intr-un mod care corespunde capacitatilor lui. Nu este atunci datorie destul de clara? Se poate atunci ca el sa mai aiba vreo urma de indoiala? Nu este voia Domnului ca acela care Il iubeste sa raspunda chemarii iubirii?

Daca vin doua persoane si prezinta lucruri similare, mai exista scriptura care sa-ti spuna pe care sa alegi? Nu rezulta atunci o dilema? Asa poate parea si poate chiar sa fie in mod real o dilema. Dar, de fapt, dilemele nu se ivesc prea des, daca chiar se ivesc dileme, adica sa fie o situatie in care Domnul chiar sa nu ofere nici un mijloc de a judeca intre cele doua propuneri.

Astfel, totul se reduce la o problema de comuniune cu Dumnezeu. Copilul lui Dumnezeu care este in comuniune cu El nu va fi in dilema si va sti ce inseamna fiecare lucru deoarece umbla cu Acela care este lumina. Total nostru gaseste cea mai mare placere sa-l calauzeasca pe un copil care are ca unic scop sa vina in intampinarea gandurilor Lui. Si sigur ca altfel stau lucrurile daca avem noi scopurile noastre, deoarece intr-un asemenea caz un crestin nu va astepta sincer. Dar „Domnul se destainuie celor care se tem de El“ (Ps. 25.14), si chiar daca nu este un principiu pozitiv, este o primire a gandurilor lui Dumnezeu in scriptura pe multe cai reale, chiar daca mai putin directe. Daca avem o dilema este timpul sa ne oprim. Nu se poate sa facem ceea ce este drept fara cuvant, iar cuvantul il pierdem deseori din cauza lipsei de comuniune, care implica a fi calauzit de Duhul Sfant, dar niciodata nu trebuie sa separam de scriptura aceasta calauzire.

Ioel 2

Revenim la profetul nostru dupa aceasta lunga digresiune si ne gasim nu numai pe terenul judecatii morale, cum este intotdeauna cuvantul lui Dumnezeu, ci si al unor lucrari vizibile solemne. Ziua lui Yahve nu se refera la cum controleaza El imprejurarile prin intermediul unor cauze secundare, ci este cuprinde modul in care Dumnezeu va „judeca lumea dupa dreptate prin Omul pe care L-a randuit“, pentru ca sa citez o binecunoscuta scriptura din Noul Testament care se refera la ea (Fapte

17.31). A „judeca lumea dupa dreptate“ este ceva complet diferit de a-i judeca pe cei care au murit. Este vorba despre lumea locuita si nu are in vedere invierea celor care au populat odata lumea. Lumea locuita este aceea la care se refera Fapte 17. Asa ca aceasta constituie cadrul in care se manifesta ziua lui Yahve. Diferenta esentiala este ca, in Vechiul Testament, ziua lui Yahve este pusa in legatura directa cu pozitia speciala a lui Israel, cu relatia lor cu Dumnezeu, care li Se descoperise lor. Este acea epoca in care omului nu i se va mai permite sa amane si sa impiedice implinirea planurilor lui Dumnezeu, cand El Insusi nu va mai lucra doar pe cille tainice ale providentei, nici macar prin misiunea Duhului Sfânt, ca acum in crestinism, pentru a ne modela prin cuvânt spre a ne face asemenea lui Hristos, ci atunci Dumnezeu va governa direct lumea intai prin nimicirea raului, apoi prin mentinerea si raspandirea a ceea ce este bun. Asa este ziua lui Yahve. Prin urmare, „acea zi“ cuprinde judecatile divine care vor fi executate de Hristos in calitate de Yahve Dumnezeul lui Israel, cand El va aparea in glorie, ca si intreaga perioada a mileniului. Aceasta este ceea ce se numeste „ziua lui Yahve“.

Cu privire la aceasta este deosebit de important sa intelegem diferenta dintre ziua aceasta si tot ce a fost inainte de ea, in special pentru a deosebi acea zi de venirea Lui pentru a-i primi pe aceia care Il asteapta, fie ca este vorba de sfinti care au murit sau de aceia care vor fi in viata in acel moment. „Venirea Domnului“ este o expresie mai cuprinzatoare decat „ziua Domnului“ (sau „ziua lui Yahve“). „Ziua“ este o anumita parte a venirii Lui. La venirea Lui toti sfintii morti vor invia, iar cei in viata vor fi transformati si impreuna vor fi luati de e pamant spre a-L intalni pe El in aer. Acesta mare eveniment – mutarea in cer a tuturor celor care sunt ai lui Hristos – nu are nimic a face cu guvernarea lui Yahve asupra lumii si, de aceea, a confunda venirea Domnului sau prezenta lui cu ziua Lui este o eroare grava. Dupa ce sfintii au fost luati in cer, lumea va parea sa continue la fel, dar va fi in realitate mult mai rau. Nu va fi sub nici o forma judecata prin harul Domnului de a-i lua pe ai Sai in casa Tatalui. Dar ziua Domnului presupune, invariabil, judecata lumii, cu toate ca ea include judecati mai mici in Vechiul Testament; nu la fel este venirea Lui, care arata plinatatea harului sau fata de aceia pe care El i-a iubit pana la capat. In acelasi timp, cand vine ziua lui Yahve, va fi tot venirea Domnului, deoarece este clar ca aceasta intruneste ambele aspecte.

Astfel, pe scurt, ziua Domnului reprezinta partea publica si guvernamentala a venirii Lui, dar venirea Domnului cuprinde si evenimente de alta natura, deosebite de cele din acea „zi“ si care sunt anterioare acelei zile. Acesta ar fi cel mai clar si cuprinzator mod de a spune ceea ce se poate dovedi cu usurinta din multe scripturi. Numai ca noi trebuie sa avem in minte ca venirea Domnului pentru a-i lua la El pe sfinti este un adevar ce se gaseste exclusiv in Noul Testament. Vechiul Testament vesteste ziua lui Yahve, iar Noul Testament sustine si el acest adevar, facandu-l sa fie si mai clar, dar adaugand la el un adevar deosebit, acela ca Hristos va veni spre a ne primi la el si a ne infatisa in casa Tatalui, dupa care va veni ziua lui Yahve, cand sfintii vor veni cu El in glorie. Atunci va fi ziua lui Yahve deoarece va fi timpul cand El ii va nimici pe toti vrajmasii Sai, fiara, profetul fals sau Antihristul si pe toti cei care vor fi cu ei si, mai departe, pe imparatul din nord sau pe asirian, reprezentat anticipat printr-o natiune puternica ce l-a asuprit pe Israel in vechime, care ne este prezentata mai pe larg in capitolul al doilea al profetiei.

Inainte de a spune mai mult despre asirian, ingaduiti-mi sa indic aluzia la trambite. Este o referire clara la modul in care cartea Numeri indica sa fie folosite trambitele. In doua situatii preotii trebuiau

sa sune din trambite: una era pentru pornirea taberelor, iar cealalta pentru chemarea adunarii la usa cortului. Daca mergeau la razboi trambitele trebuiau sa sune alarma si atunci Yahve urma sa-si aminteasca si sa-i scape de vrajmasii lor. Putem spune ca aceasta ultima aplicatie este aceea care Il chema pe Yahve, in timp ce celelalte intrebuintari, mai obisnuite, erau atunci cand Yahve strangea laolalta poporul pentru sarbatorile solemne si jertfele pe care le aduceau inaintea Dumnezeului lor. Acestea era principalele intrebuintari ale trambitelor de argint si ambele sunt prezentate in Ioel. „Sunati din trambitae in Sion si sunati alarma pe muntele Meu cel sfant; sa tremure toti locuitorii tarii, pentru ca vine ziua lui Yahve, pentru ca se apropie!”

Aceasta ii avertiza in legatura cu ceea ce era grozav pentru Israel. Ziua lui Yahve se apropia – o zi in care nu numai vrajmasii aveau sa fie prezenti, ci Yahve avea sa-si aminteasca de Israel, dar nu ca fiind poporul Sau, ci pentru a-i folosi pe vrajmasii lor pentru a-i lovi. Acea trebuia sa-i alarmeze, faptul ca Yahve avea sa fie prezent. Nu este ziua asirianului, ci ziua lui Yahve. Era gandul ca judecata cu privire la care erau avertizati era atat de indepartata incat erau inclinati sa spuna: „Nu va veni in zilele noastre, nici peste copiii nostri“. Dar a venit in zilele lor. Aceeasi putere asiriana, care se apropia in timpul lui Ioel, va reaparea in ziua din urma. Aceasta este adevarata cheie pentru toate dificultatile pe care oamenii le invoca in legatura cu Vechiul Testament. Trebuie sa ne amintim ca nu s-a terminat cu acele natiuni dupa cum nu s-a terminat nici cu evreii. Multe dintre ele si-au pierdut numele sau si l-au schimbat, dar exista in continuare. Si atunci cand va veni vremea pentru restaurarea lui Israel prin judecati, la sfarsitul veacului, si acele natiuni vor reaparea si vor fi cunoscute din nou ca fiind asirianul. Natiunile nu mor, dupa cum oamenii nu invie individual. La fel de sigur pe cat invierea ii asteapta pe oameni, va fi o reinviere a acelor vrajmasi dintre natiuni ai evreilor. Este remarcabil si ca faptele lor de la sfarsit vor avea aceleasi caracteristici morale ca si cele de la inceput. Aceasta indica in mod clar un principiu dupa care la sfarsit sunt tratate pacatele de la inceput, deoarece la sfarsit ei vor repeta pacatele lor vechi. Aceeasi gelozie fata de Israel, aceeași hotarare de a-i extermina pe evrei si aceeași impotrivire fata de planurile lui Dumnezeu care caracteriza epoca lor de inceput se va regasi la ultima lor aparitie. Cercul unitatii lor istorice este evident sub aspect moral: acelasi gen de vina se reproduce si judecata lui Dumnezeu vine asupra lor din cauza ei.

Nu ca as avea vreo indoiala ca asirianul care a fost oprit in mod miraculos in zilele lui Sanherib este un simbol al nimicirii totale in ziua lui Yahve, sau ca evenimentele din trecut ar reprezenta o zi a lui Yahve, desi nu in sensul complet, ci o aplicatie premergatoare a zilei lui Yahve si un semn clar cu privire la catastrofa finala. Consider ca acest fapt cert face ca scriptura sa prezinte un interes deosebit, si, mai mult decat atat, demonstreaza caracterul ei viu. In loc sa priveasca numai inapoi la lucruri care au fost si s-au dus demult, in ceea ce a fost citim despre ceea ce va avea loc in viitor pe o scara si mai larga si cu rezultate si mai grave, chiar daca finalul va fi mult mai fericit. Asa putem intelege cum acea zi avea chiar atunci si un rost practic, dar are si semnificatia viitoare pe care am indicat-o.

In aceasta privinta partida rationalista s-a ratacit in mod fatal pentru ca trateaza Biblia, cea profetica si istorica, ca si cum ar fi o mumie, daca nu o compilatie subtire, cu modificari, de vechi scrieri evreesti privind la celelalte semintii care au existat odata si acum nu mai sunt pentru ca au disparut pentru totdeauna.

Dar cu siguranta vine „o zi de intuneric si de intunecime, o zi de nori si de negura deasa, ca zorile se revarsa peste munti“. Este imposibil sa aplicam aceasta la venirea Domnului pentru a-i lua pe sfintii Sai ca sa-L intalneasca. Poate cineva dori sa vada un exemplu mai clar ce nebunie este sa identifici ziua lui Yahve, cu grozaviile ei pentru pamant, cu venirea lui Hristos pentru a-i lua sus pe ai Sai? Poate oare prezenta Lui pentru a-i strange pe ai Sai si ai lua in cer sa fie „o zi de intuneric si de intunecime“? Aceasta confuzie este o gafa evidenta. Si nu numai atat, pentru ca prezenta Lui nu este niciodata numita „zi“. Nu am nici o indoiala ca motivul este acela pe care l-am aratat deja – notiunea de „zi“ a Lui presupune manifestarea Lui. „Ziua aceea“ se poate sa fi fost in vechime numai intr-un sens providential, ca, de exemplu, cand Sanherib a fost nimicit, dar este evident ca acel eveniment arata mana lui Dumnezeu lovind groaznic omul si aceasta este ceea ce se insemna manifestarea inaintea lumii, cu toate ca, in final, aceasta va merge mult mai departe decat orice a fost in trecut.

Crestinii sunt, intr-adevar, numiti copii ai zilei inainte de venirea zilei, spre deosebire de majoritatea oamenilor, care sunt „copii ai noptii“, dupa cum vedem in 1 Tesaloniceni 5. Noi suntem copii ai luminii si ei zilei pentru ca avem acum firea lui Hristos si vom veni impreuna cu El in zorii acelei zile. Dar este o greseala sa gandim ca trebuie sa asteptam acea zi pentru a ocupa locurile pe care le avem in cer, din vreme ce din scriptura rezulta clar ca, atunci cand va veni ziua, noi vom fi de mai inainte in locurile noastre din cer si vom veni din cer impreuna cu Domnul. „Cand Se va arata Hristos, viata noastra, atunci ne vom arata si noi cu El in glorie“ (Coloseni 3.4).

Apoi avem o descriere plastica a armatei asiriene. „un popor numeros si puternic, cum n-a mai fost niciodata si nici nu va mai fi dupa el, generatii si generatii. Focul mistuie inaintea lui si flacara arde inapoia lui; tara este ca gradina Edenului inaintea lui si un pustiu parasita inapoia lui; da, si nimic nu scapa de el. Infatisarea lor este ca infatisarea cailor si, ca niste calareti, asa alearga“. Fara-ndoiala, in aceasta este o schita cu mult nerv, in care o armata cum nu s-a mai vazut vine impotriva tarii, profetia merge mult mai departe decat ceea ce a avut loc cand au fost atacati evreii. Adica trebuie sa privim toata perspectiva, steaua dubla – ceea ce a fost si este acum clar, dar si ce va veni si va fi si mai grav -, pentru a avea toata forta expresiilor divine. In trecut asirianul a avut o armata formidabila, dar dupa toata obraznicia lor desarta au fost nimiciti intr-o singura noapte, iar Sanherib s-a intors cu rusine, recunoscandu-se infrant. Dar in ziua viitoare va fi o ostire si mai grozava.

Ingaduiti-mi sa spun ca, potrivit scripturii, nu exista nici cea mai mica indoiala ca Rusia este destinata sa aiba un rol important in aceasta mare criza din viitor deoarece politica acestui vast imperiu modern afecteaza aceleasi regiuni ca si asirianul in ziua din urma. Prin pozitia ei in nord-est, Rusia cauta sa fie lider al fortelor din est, dobandind influenta politica pentru a putea reuni si conduce spre sud marile hoarde din Asia centrala. Sunt convins ca influenta occidentului in este va fi, nu peste mult timp, anihilata si ca stapanirea tarii noastre in India este destinata sa fie de scurta durata. Dar aceasta este doar o observatie facuta in treacat, care este de folos numai pentru a arata importanta de a judeca si aceste lucruri potrivit scripturii si cum scriptura pregateste mintea credinciosului pentru evenimente care, atunci cand vor avea loc, ii vor zdruncina, daca nu chiar ii vor paraliza, pe cei care nu au crezut, pe cand evolutiile care pregatesc schimbarile imense din ziua din urma intra in domeniul credintei acelora care cred cuvantul lui Dumnezeu. Ei nu sunt clatinati de acele evenimente, ci sunt pregatiti pentru ele si le asteapta, deci nu vor fi surprinsi.

Apoi, din versetul 5, „sar ca vuietul de care pe varfurile muntilor, ca zgomotul flacarii de foc care mistuie miristea, ca un popor puternic asezat in linie de bataie. Inaintea lor popoarele tremura, toate fetele palesc. Alearga ca vitejii, se suie pe zid ca barbatii de razboi si merg fiecare pe caile lui si nu rup randurile lor si nu se imping unul pe altul. Fiecare merge pe calea lui; si se arunca printre sageti si nu se ranesc. Dau navala asupra cetatii, alearga pe zid, se suie in case, intra pe ferestre ca un hot. Pamantul se cutremura inaintea lor, cerurile se zguduie, soarele si luna se intuneca si stelele isi retrag stralucirea. Si Domnul face sa se auda glasul Lui inaintea ostirii Sale, pentru ca tabara Lui este foarte mare; pentru ca cel care implineste cuvantul Sau este puternic; pentru ca ziua Domnului este mare si foarte infricosatoare si cine o poate indura?“ Este remarcabil modul in care profetul impleteste numele si ziua lui Yahve cu asirienii folositi pentru a face lucrarea Lui. In Isaia 1o asirianul este numit „toiagul maniei Lui“ si „securea“ care s-a laudat fata de Acela care o manuia. Domnul se va intoarce cu siguranta impotriva acelei securi si o va distruge. O va folosi pentru a-Si implini scopurile fata de un popor vinovat, dar dupa cum ea i-a distrus fara mila si fara urma de teama de Dumnezeu, El se va intoarce impotriva celui care s-a inaltat folosindu-se de mania Lui pentru a nimici pe sarmanul Lui popor daca se poate.

In consecinta urmeaza un apel practic la pocainta. „Totusi chiar si acum, zice Domnul, intoarceti-va la Mine cu toata inima voastra si cu post si cu plans si cu jale! Si sfasiati-va inima, si nu hainele, si intoarceti-va la Domnul Dumnezeu vostru, pentru ca El este milos si plin de indurare, incet la manie si de o mare bunatate si Se intoarce de la rau. Cine stie daca nu Se va intoarce si-I va para rau si va lasa dupa El o binecuvantare, un dar de mancare si un dar de bautura pentru Domnul Dumnezeu vostru?“

Urmeaza al doilea sunet de trambita, dar acesta este deosebit. „Sunati din trambita in Sion! Sfintiti un post, anuntati o adunare solemna!“ Nu mai este „sunati alarma“, ci „sfintiti un post, anuntati o adunare solemna“. Este strangerea poporului la Dumnezeu, nu numai strigarea lor cu glas tare catre Dumnezeu ca sa se arate pentru ei in fata vrajmasului. „Adunati poporul, sfintiti adunarea, strangeti laolalta pe batrani, adunati pe copii si pe pruncii de la san! Sa iasa mirele din camera lui si mireasa din camera ei! Sa planga preotii, slujitorii Domnului, intre pridvor si altar“. Asa este de doborat intregul popor si starea de prostratie a cuprins pana si mirele si mireasa si sugarul si preotii ca si poporul, dar nu in locul normal pentru ei deoarece cu iesit afara si sunt impreuna cu poporul in umilinta, nu separati de el prin demnitatea lor. Este cea mai admirabila imagine a unei natiuni care se smereste inaintea lui Dumnezeu astfel incat toate clasele sociale – in cercurile politice, religioase si de familie – arata cum simt pacatul lor inaintea Domnului. Nu exista nimic altceva care sa aduca la acelasi nivel ca pacatul sau moartea care este consecinta pacatului, dar este o binecuvantare cand chemarea de har a lui Dumnezeu lucreaza pocainta, ceea ce inseamna ca inima isi recunoaste raul si primeste ceea ce are Dumnezeu sa ne spuna despre aceasta. Nimic nu este mai minunat pentru un suflet cu exceptia harului lui Dumnezeu care produce o asemenea atitudine. Sub aspect moral pocainta este intotdeauna sanatoasa pentru poporul Sau care este constient ca a raspuns intr-un chip nevrednic harului pe care L-a manifestat El fata de ei. Aceasta nu se poate sa nu duca la restabilirea comuniunii in urma judecatii de sine si a ascultarii practice. Asa va fi cu evreul in final. „si sa zica: Cruta, Yahve, pe poporul Tau si nu da batjocurii mostenirea Ta, ca sa-i stapaneasca natiunile! De ce sa se zica printre popoare: «Unde este Dumnezeul lor?»“

Dumnezeu asculta. „Atunci Yahve va fi gelos pentru tara Lui si va avea mila de poporul Sau. Da, Yahve va raspunde“ – nu numai la alarma, ci datorita pocaintei lor autentice inaintea Lui. In loc de insensibilitate sau eforturi de a se imbunatati, ei se vor apropia de Yahve simtind pacatele lor. Cand se vor intoarce cu durere spre cuvantul Lui si-L vor primi in inimile lor pe Cel care vine in numele lui Yahve, atunci El Se va arata ca raspuns la strigatul lor. Urmeaza siguranta deplina si mangaierea. Asirianul a fost lichidat. „Si voi indeparta de la voi pe cel de la nord si-l voi impinge in tara cea stearpa si pustie, cu fata spre marea dinspre rasarit si cu spatele spre marea de la apus. Si duhoarea lui se va ridica si mirosul lui respingator se va sui, pentru ca s-a inaltat pe sine, ca sa faca lucruri mari“. Cel de la nord cu siguranta nu inseamna vreo invazie de lacuste, deoarece acelea vin dinspre sud, ci este marele vrajmas din ziua din urma, care nu va pieri in mare, cum se intampla de obicei cu acele insecte, ci va fi dus intr-o tara stearpa si pustie, cu fata spre Marea Moarta si spatele spre Mediterana. Dreapta judecata a mandriei lui pentru ca „s-a inaltat pe sine ca sa faca lucruri mari“.

Dar Dumnezeu este Acela care va face lucruri mari. „Nu te teme, tara!“ remarca se refera cu siguranta la speranta evreilor ca natiune. „Bucura-te si veseleste-te: pentru ca Domnul face lucruri mari“. Ei vor fi reinnoiti in loc sa se prabuseasca din lipsa celor necesare supravietuirii. Ne sta inainte ziua milenara de bucurie pentru intreaga creatie. De aici „pasunile pustiului inverzesc, pentru ca pomul isi poarta rodul, smochinul si vita isi dau taria“. Totul se schimba. Nu este vorba despre crestinism cu binecuvantarile spirituale in locurile ceresti si cu batjocori si suferinte pe pamant pentru cei credinciosi, ci sunt binecuvantari pamantesti si rasplatiri ca si indurarea divina care mantuieste. „Fii ai Sionului, bucurati-va si veseliti-va in Yahve Dumnezeul vostru, pentru ca El va da ploaia timpurie in dreptate si face sa cada pentru voi ploaia, ploaia timpurie si ploaia tarzie, la inceputul anotimpului. Si ariile se vor umple de grau si teascurile se vor revarsa de must si de untdelemn. Si va voi da inapoi anii pe care i-a mancat lacusta cea mare, cea taratoare, si omida, si cea rozatoare, ostirea Mea cea mare, pe care am trimis-o printre voi“. Astfel Dumnezeu nu numai ca va anula raul, ci va da mai mult decat a luat. Prin plinatatea binecuvantarii Sale El va sterge rusinea si durerea din trecut. „Si veti manca din belsug si va veti satura si veti lauda Numele lui Yahve Dumnezeul vostru, care a lucrat minunat cu voi; si poporul Meu nu se va mai rusina niciodata!“

Dar poate satisface aceasta? Poate fi aceasta indeajuns pentru o minte reinnoita? Sigur ca nu-L poate satisface le Acela care este Dumnezeu, nu numai in guvernarea dreapta peste prieteni sau inamici, ci in iubirea Lui fata de poporul Sau. De aceea, dupa acestea, ne este prezentat un fel de binecuvantare cu totul deosebit. In ebraica aici incepe capitolul urmator. Este de regretat ca, in aceasta privinta, evreii o aranjare mai buna decat cei dintre natiuni, iar versiunile moderne nu le-au urmat pe cele de mai inainte. „Si va fi asa...“ Aici avem, in mod clar, o pauza. Probabil ca nu este o exagerare sa spunem ca punerea laolalta a acestor doua sectiuni este mai curand in detrimentul sensului scripturii. Versetele 28 si 29 se detaseaza destul de bine de ceea ce este inainte. Este o binecuvantare mult mai inalta care decurge din dragostea lui Dumnezeu, dar este evident o binecuvantare spirituala. „Si va fi asa: dupa aceea voi turna Duhul Meu peste orice faptura. Si fiii vostri si fiicele voastre vor profeti, batranii vostri vor visa vise, tinerii vostri vor avea viziuni. Si chiar si peste robi si peste roabe voi turna Duhul Meu, in zilele acelea“. Dup[cum stim, acesta este textul pe care apostolul Petru l-a citat in ziua Cincizecimii pentru a arata ca imensa binecuvantare din acea zi

era potrivita cu cea mai mare favoare a imparatiei si ca nu era cum credeau cei care isi inchipuiau ca aveau inaintea lor oameni surescitati sau nebuni, ci aceia care ii depaseau pe ceilalti prin puterea spirituala.

Dar trebuie sa observam ca apostolul nu a afirmat ca aceasta scriptura s-a implinit, ci a spus: „aceasta este ceea ce s-a spus prin profetul Ioel“. Adica a fost promisa varsarea Duhului Sfant si asa s-a si intamplat. Dar nu a spus ca acel fapt reprezenta implinirea profetiei (asa cum au presupus unii intelegand gresit scriptura, spre desconsiderarea crestinismului). Apostolul a aratat ca era ceva de acea natura, astfel incat profetia putea justifica acele lucruri inaintea constiintei lor, dar apostolul a fost retinut in ceea ce a spus, pe cand comentatorii nu au retineri ci merg prea departe. Am face bine sa ramanem la ceea ce spune scriptura.

In ceea ce priveste turnarea Duhului peste „orice carne“, trebuie sa avem in vedere ca „orice carne“ este in contrast cu restrictia numai la evrei. Aceasta este o alta trasatura ce ilustreaza atat de admirabil in scriptura darul de la Cincizecime deoarece faptul ca Dumnezeu i-a facut pe cei care primisera Duhul Sfant sa vorbeasca in diferite limbi din diferite parti ale lumii natiunilor si nu i-a facut pe toti cei convertiti sa vorbeasca limba ebraica (ceea ce, daca ar fi fost asa, ar fi fost ceva slab, dar aceasta idee este doar un vis sau un paradox superficial), ci i-a facut pe evreii stransi dintre natiunile printre care erau risipiti sa vorbeasca limbile natiunilor a fost o marturie minunata a harului care se indrepta catre natiuni pentru a le cauta oriunde vor fi ele. Judecata lui Dumnezeu ii facuse sa aiba diferite limbi si astfel facuse sa esueze complet proiectul ambitios de a se uni prin construirea turnului Babel. Dar harul lui Dumnezeu a intervenit exact acolo unde avusese loc judecata. Daca mandria omului a trebuit sa sufere o lovitura zdrobitoare, ei fiind aruncati in mai multe gropi separate, harul lui Dumnezeu a venit acolo pentru a-i binecuvanta asa cum zaceau ei si a-i ridica de unde cazusera.

Asa este prima intrerupere care aduce ceva nou, fapt destul de clar prin modul in care este introdusa. „Si va fi asa: dupa aceea voi turna Duhul Meu“ – este ceva separat de subiectul din textul precedent, ceea ce face sa se potriveasca modului in care apostolul Petru a aplicat acest text. Dar apoi trebuie sa ne amintim ca, atunci cand vine ziua ca Duhul Sfant sa fie turnat din nou, nu pentru a strange un popor pentru cer, ci pentru scopurile harului lui Dumnezeu pe pamant (deoarece in aceasta consta diferenta), Duhul Sfant le va fi dat tuturor oamenilor, nu numai evreilor. Astfel, la Cincizecime au fost numai evrei, dar prin miracolul limbilor diferitelor natiuni s-a aratat ca Dumnezeu nu se opreste la evrei ci merge si la natiuni.

Dumnezeu nu va abandona niciodata acel principiu. El nu intentioneaza sa se limiteze din nou la copiii lui Israel. Ii va binecuvanta din nou pe copiii lui Israel si il va ridica din nou pe Iuda ca atare si va implini fiecare cuvint pe care l-a promis spre bucuria lor in unitate. Si nu exista nici un bine pe care El nu li-l va da, dar el nu Se va limita numai la evrei in ziua viitoare. De aceea Duhul Sfant va fi turnat atunci peste „orice carne“, ceea ce nu inseamna ca orice persoana care va fi in mileniu va avea Duhul Sfant, ci ca nici o rasa nu va fi exclusa de la darul Duhului Sfant. Nici o categorie de persoane, indiferent de varsta sau de sex, nu va fi uitata de harul lui Dumnezeu.

Dar este necesar sa remarcam ca aici nu este nicidecum vorba de a vindeca sau de a ameliora cumva carnea, asa cum spun parintii sau teologii. Lumina Noului Testament ne arata cat de gresita este o asemenea conceptie. Firea cea veche este judecata, omul nostru cel vechi este crucificat si nu renovat. Noi am murit fata de starea noastra in Adam si avem o pozitie noua in Hristos, potrivit cu care suntem chemati sa umblam ca morti si inviati impreuna cu Hristos.

Semnele exterioare numite aici vor precede ziua care inca nu a venit. Zadarnic am incerca sa aplicam versetele 30 si 31 la prima venire. „Si voi arata minuni in ceruri si pe pamant“ este evident ca prezinta alt caracter al lucrurilor. „Si voi arata minuni in ceruri si pe pamant, sange si foc si stalpi de fum. Soarele se va schimba in intuneric si luna in sange, inainte de a veni ziua Domnului cea mare si infricosatoare“. Va avea loc o manifestare vizibila extraordinara a puterii divine inainte de executarea judecatii. Dumnezeu intotdeauna intai avertizeaza si da o marturie inainte de executarea judecatii. El nu loveste fara sa avertizeze mai intai. Si asa procedeaza El si cu noi in viata de zi cu zi. Ce crestin ajunge oare sa fie pedepsit inainte de a fi muștrat de Duhul lui Dumnezeu? Intotdeauna exista un sentiment ca este o neregula si o lipsa de comuniune pe care duhul o simte inainte ca Domnul sa dea lovitura care spune despre iubirea cu care El vegheaza asupra cailor noastre atunci cand noi suntem neglijenti. Daca putem spune asa, el ne da ocazia de a indrepta lucrurile din punct de vedere moral si, daca nu luam aminte la ceea ce ne invata El, atunci vine durerea. Asa este si aici. Aceste minuni nu se poate sa nu atraga atentia si sa nu captiveze gandurile oamenilor, dar ei nu vor lua aminte cu adevarat. Orbiti prin impietria care va veni peste ei ca pedeapsa, ei se vor face ca nu aud nimic, astfel incat ziua grozava a lui Yahve ii va surprinde ca un hot. Va fi o ramasita care va capata capacitatea de a vedea, aceasta fiind, dupa cum stim, mai ales dintre evrei, dar limitata numai la ei, dupa cum aflam din a doua parte din Apocalipsa 7 si de la sfarsitul Matei 25. Va mai fi inca marturie de la „orice carne“ pregatita pentru gloria lui Yahve pe cale sa se descopere.

„Oricine va chema numele lui Yahve va fi mantuit“ – aceasta arata ca binecuvantarea este prin credinta, deci prin har. „Orice carne“ nu inseamna, in mod necesar, orice individ, ci, dupa cum stim din scriptura, binecuvantarea se indreapta spre toate categoriile de oameni, spre toate natiunile si chiar spre toate diviziunile natiunilor. Aceasta este ceva foarte important deoarece sistemul evreiesc tindea, in mod natural, sa-L limiteze pe Dumnezeu si chiar sa constituie clase in poporul evreu. Astfel, numai familia lui Aaron putea intra in sanctuar, numai levitii puteau atinge vasele sfinte fara a fi pedepsiti, pe cand cea mai mare binecuvantare a lui Dumnezeu va avea caracterul fara discriminari al harului. „Si va fi asa: oricine va chema Numele lui Yahve va fi mantuit: pentru ca in muntele Sionului si in Ierusalim va fi eliberare, dupa cum a zis Domnul, printre cei ramasi pe care ii va chema Yahve“. De aici rezulta clar ca, desi este binecuvantare pentru Israel, profetul ramane fidel telului sau. Cetatea Ierusalimului ramane marele centru al regalitatii, muntele Sionului apare din nou ca semn al harului pentru imparatia pe care Yahve o va intemeia in ziua aceea.

Ioel 3

Urmeaza apoi evenimentele finale care ajung in mileniu. „Pentru ca, iata, in zilele acelea si in timpul acela, cand voi intoarce pe captivii lui Iuda si ai Ierusalimului“. Aceasta profetie nici macar nu pomeneste intregul Israel, cu toate ca rascumpararea lor este sigura. Faptul ca spune despre captivii

lui Iuda și ai Ierusalimului nu prezintă dificultate deoarece, într-un anumit sens, ei nu au fost niciodată aduși înapoi în țară așa cum spun profetii și se aștepta să fie. Ei suferă consecințele faptului că au fost luați în captivitate încă o dată și, în acest sens, ei pot fi considerați a fi captivi, întocmai cum în Geneza 15 necazul semintei lui Avraam într-o țară străină este luat în considerare cu mult timp înainte ca ei să fi ajuns acolo. S-ar părea că, în acest sens, rămâne adevărul moral cu privire la captivitate. Dumnezeu socotește perioada captivității lor de când au fost luați din Palestina și împrăștiati în toate țările de către babilonieni și, mai târziu, de romani. Se poate ca situația lor în țările națiunilor să se amelioreze și ei să pară a fi cam la fel de mari ca Iosif în Egipt, dar chiar și el, în relație cu Israel, era Iosif cel respins în același timp în care era Iosif cel înalțat în țara Egiptului. Întoarcerea captivității lor aștepta restaurarea prin puterea divină ca fiind ceva care încă nu s-a împlinit.

„Voi aduna toate națiunile și le voi cobori în Valea lui Iosafat; și acolo voi intra la judecată cu ele pentru poporul Meu și pentru moștenirea Mea, Israel, pe care l-au împrăștiat printre națiuni; și ele și-au împărțit țara Mea. Și au aruncat sort pentru poporul Meu“. Toate națiunile din lumea aceasta vor fi judecate în acea zi. Sunt descrise umilintele de tot felul la care l-au supus pe Israel și Yahve declară că le va răsplăti. El aplică principiul dreptei răsplătiri: ei vor trebui să sufere ceea ce l-au făcut ei însși pe Israel să sufere. Înaintea lui Dumnezeu este drept că națiunile care l-au nedreptățit și l-au insultat pe Israel, nu numai în perioada legii, ci până la sfârșit, după ce creștinătatea va fi răsplătită conform cu ceea cum i-au tratat pe evrei. „Și voi vinde pe fiii voștri și pe fiicele voastre în mâna fiilor lui Iuda, și ei îi vor vinde sabeenilor, o națiune îndepărtată“. Prin urmare, națiunilor li se va vesti să-și strângă toate forțele pentru a căuta să-și schimbe soarta dacă pot. „Pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se ridice toți bărbații de război!“

Astfel, în loc ca înaintea zilei lui Yahve să vină pacea, va avea loc o mare pregătire și strângere de forțe pentru război cum lumea n-a mai văzut. Dorința de a face lucruri mari, nerăbdarea care simte că are obligații și pofta de cuceriri și glorie militară vor strânge oameni cărora le place războiul, astfel încât nu vor mai exista nici un fel de opreliști, mai ales când invidia unuia față de celălalt va duce la acumularea de mari arsenaluri. Așa este descrisă în scriptură scena care încheie această epocă. Repet, dacă cineva ar fi să ajungă la niste concluzii bazate pe gândurile oamenilor, ar fi mai mult invers. Unii ar gândi că această epocă a ajuns să rationeze mai bine, că sunt prea convinși de păcatul și nebunia stramosilor lor, așa că de acum înainte muștrările și arbitrajul vor înlocui treptat cruda politică cu „fier și sânge“. Dar zadarnice sunt speranțele de a controla patimile și voința omului. Nu a venit încă timpul pentru pace. Oamenii cred că vor reuși, dar și cu națiunile va fi cum a fost în vechime cu Israel. Evreii vor încerca să-și recastige țara și puterea politică a unor națiuni va fi folosită pentru a-i aseza în pace. Dar atunci când va părea că totul merge spre bine lucrarea va fi împiedicată și evreii vor fi încă o dată tinta geloziei națiunilor. Înainte de seceris, așa cum spune Isaia 18, promisiunea frumoasă a rodului este distrusă încă din mugur și nu mai produce nimic. În loc să-L aibă pe Hristos domnind peste ei în acel stat, ei vor fi pregătiți tronul pentru antihrist. Acesta va fi rezultatul rapid, cu o dezonoare de nedescris pentru Dumnezeu și o ruina nemaiîntâlnită pentru toți cei implicați. Orice încercare de a devansa timpul sau de a înlocui metodele lui Dumnezeu cu mijloace omenesti nu numai că este zadarnică, ci va și aduce ruina ca o consecință a îngâmfariei.

Ceea ce se cuvine sa faca crestinii nu este sa caute sa-i aseze din nou pe evrei in tara lor, ci sa-i indrume numai spre Hristos pentru ca ei sa fie mantuiti. Niciodata nu va putea fi binecuvantare pentru intreaga lume pana cand Dumnezeu nu-l va restaura pe Israel. Primirea lui Hristos ca domn peste acea natiune este conditia pentru pacea si binecuvantarea universală. Crestinul este chemat sa se desparta de lume si asociat chiar acum cu cerul. Il stim pe Hristos inviat din morti si glorificat si, de aceea, Il asteptam pentru ca sa fim luati in cer cand El va veni pentru noi. Nici Dumnezeu Insi nu face lucrarea de reinnoire a pamantului si nici nu o va face pana in acea zi. El ii strange pe cei care sunt impreuna mostenitori si care vor domni cu Hristos.

Astfel, pana la acea zi se va arata esecul total al tuturor planurilor filantropice si al oricaror alte planuri de imbunatatire a lumii. Se va vedea ca toate eforturile oamenilor in acest sens, chiar si cele ale crestinilor care nu cunosc gandurile Lui si au sperante false, vor duce, daca nu la nimic, atunci la mai rau. In cel mai bun caz sunt placebo-uri care nu ajuta deloc la atingerea scopului propus, ci doar creeaza o iluzie pentru un timp. Nu peste mult timp ei trebuie sa raspunda la chemarea ironica a profetului: „Pregatiti razboiul! Treziti pe viteji! Sa se apropie si sa se ridice toti barbatii de razboi!“ Este timpul ca vitejii sa se trezeasca si toti razboinicii sa se apropie si sa vina. „Bateti fiarele voastre de plug in sabii si cosoarele voastre in sulite! Cel slab sa zica: «Sunt tare!» Grabiti-va si veniti, voi, toate natiunile de jur-imprejur si adunati-va! Acolo coboara-i pe razboinicii Tai, Yahve!“ Legiunile de ingeri, acelea la care Domnul Isus a refuzat sa apeleze pentru Sine, sunt, fara-ndoiala, ceea ce are Duhul in mintea Duhului. „Coboara-i pe razboinicii Tai“ pentru a intampina puterile lumii. Pentru ca in acea zi va avea loc, ca sa spunem asa, o batalie intre puterile lui Dumnezeu si cele ale raului, al carei rezultat este sigur. „Sa se ridice natiunile si sa se suie in Valea lui Iosafat! Pentru ca acolo voi sedea, ca sa judec toate natiunile de jur-imprejur“.

Consider ca, in acest pasaj, chemarea repetata la trezire nu se refera la inviere, care este incompatibila cu o stare nationala sau in timp a acestei lumi. Yahve merge mai departe cu aceasta provocare si avertizeaza natiunile ca vor avea nevoie de toata atentia si de toate resursele lor. Ii invita in valea lui Iosafat, unde cei vii vor fi intampinati de o judecata care nu va fi uitata niciodata. „Valea lui Iosafat“ este un loc geografic in Israel, si acesta este inca un element contrar ideii ca ar fi vorba de scena invierii, care este reprezentata prin solemnitatile de la tronul cel mare si alb, nu prin simboluri cu secera si teascul, care tin in exclusivitate de judecata Fiului Omului asupra natiunilor. Un alt seceris este pentru a strange graul in granarul ceresc si apoi pentru a arde neghina. In acest loc natiunile stranse laolalta isi vor afla mormintele. Nu exista nimic cu care se mandreste omul care sa nu ajunga in tarana mortii. Favorurile pe care le arata acum lumea evreilor se vor preschimba in ura inainte de a se sfarsi ziua. Aparentele inselatoare si lustrul frumos vor disparea si omul va ramane gol, in toata strambatatea pacatului sau, pentru a fi judecat de Dumnezeu

Este binecunoscut ca unii filozofi contemporani ale caror previziuni merg departe au ajuns la concluzii foarte grave pe alte temeuri decat cele pe care scriptura le furnizeaza celor care cred in ea. Oricine este familiarizat cu oamenii acestei epoci stie cp autorul pamfletelor Ziua din urma nu este un credincios, ci un om al lumii. Cu toate acestea, numai un nebun se poate indoi ca el este o persoana daca nu cu o gandire profunda, cel putin cu multa indrazneala in stilul de exprimare si caile sale. El simte clar ca lucrurile nu pot continua asa cum sunt acum, ca in curand va fi o criza si o dezintegrare a tuturor institutiilor actuale si ca acele influente care urmeaza sa aduca sfarsitul lucreaza cu putere

inca de acum. Si atunci? El nu stie nimic, nici nu exista cineva care sa stie decat daca crede cuvantul lui Dumnezeu.

Cu numai cateva zile in urma citeam lucrarile filozofice ale unui poet si literat decedat, al carui nume nu il voi spune, dar este cineva care odata a tulburat guvernul german atat de mult incat a fost obligat sa-si paraseasca tara si si-a petrecut o buna parte din viata la Paris. Acest om, fiind acolo, a scris destul de liber si si-a exprimat opinia ca Revolutia franceza a fost doar o joaca de copii in comparatie cu ceea ce va veni. El considera ca francezii nu sunt capabili de sentimente profunde, ca ei nu fac altceva decat sa batjocoreasca lucrurile sfinte si cele ce tin de politica, toate sentimentele lor fiind usuratice, predispunandu-i sa lupte prin glume si zeflemea, pe cand germanii sunt seriosi in iubirea si in ura lor si aceasta va marca serios omenirea. Ei sunt calmi in conceptie si pasionali in executie. Ei nu lupta pentru drepturile omului si ale natiunilor ci pentru drepturile divine ale omenirii! Ei cred ca o omenii datoreaza materiei mari jertfe de ispasire pentru ca vechile ofense pe care ei i le-au adus sa fie iertate. Dezaproband cele mai nobile bucurii si redusi la ipocrizie si nimeni nu aude nicaieri altceva decat despre pacate! Ei sunt deci hotarati sa distruga crestianismul. Sentimentul cu privire la propria lui divinitate il va face pe om sa se inalte si de atunci adevarata maretie si adevaratul eroism vor aparea spre a glorifica acest pamant.

Acestea sunt sentimentele indraznete ale panteismului modern. Poate oare alta cale sa ne aduca mai aproape de antihrist? Astfel, singurul dumnezeu este omul, care are dreptul si datoria sa traiasca dupa legile firii lui! Terminati cu moralitatea! „Dorim sa intemeiem o democratie a zeilor pamanteni, toti egali in fericire si sfintenie. Voi (revolutionarii francezi) cereti vesminte simple, maniere sobre si placeri ieftine, pe cand noi, dimpotriva, dorim nectar si ambrozie, mantale de purpura, voluptatea celor mai bune vinuri, dansul nimfelor, muzica si comedii“. Terminati cu judecata! Li vom distruge nu numai pe preoti ci si religia care infraneaza si avertizeaza, credinta Celui care a suferit pe cruce! Ne vom bucura dupa pofta inimii cand va veni ziua sa chemam lumea si religia sa dea socoteala pentru lanturile pe care de atata timp le-a pus asupra rasei umane. Acesta este caracterul lucrarii sale despre Germania.

Este cu adevarat groaznic sa te gandesti ca dorurile acestui spirit hegelian se suprapun cu imaginea pe care profetia o furnizeaza cu privire la apostazia omului pacatului. Cred ca, printre atatea visuri revolutionare, aceasta pare a fi o marturie din adancul inimii cuiva care stie ce lucreaza in omul necredincios care cauta progresul, a unuia care s-a aratat mai deschis ca de obicei dand glas sperantelor si dorintelor lor, el fiind unul dintre ei. Cu siguranta, el a fost un om sincer, care a devansat un pic epoca, fapt pentru care a avut de suferit. Cu toate acestea, el exprima si face sa se auda dorinta oamenilor. Nelegiuirea va fi semnul predominant al schimbarilor care vor veni – respingerea oricarei constrangeri. Germanul pe care l-am citat nici nu-si inchipuia ca, fara sa-si dea seama, anticipa starea anticristica a crestinatatiei. Oamenii vor parea sa reuseasca, dar succesul lor va avea efectul de a-L determina pe Domnul sa Se arate pentru a-i mistui cu suflarea gurii Lui si pentru a-L nimici pe cel fara de lege prin stralucirea venirii Lui. El stie bine ca stalpii societatii se vor dovedi a fi ca un castel de carti de joc si ca vointa omului nu va mai putea suferi slaba lor rezistenta. Oamenii sunt hotarati sa faca ce vor si asa vor si face, insa spre pierzarea lor, spre a carei implinire tind inteleptii, ganditorii si invatatorii zilelor noastre. Elitele sociale asculta in general si vor asculta si mai mult, in vreme ce clasele de jos au fost duse in ratacire demult. Ei vor avea conducatorul potrivit,

care in final va face razboi impotriva Mielului, dar Mielul va birui pentru ca El este Imparatul imparatilor si Domnul domnilor.

Sigur ca, daca cuvantul lui Dumnezeu nu ne-ar fi avertizat clar cu privire la un asemenea viitor, atunci nu as acorda nici cea mai mica importanta pronosticurilor unui om, ci mai curand as considera ceva atat de groaznic ca fiind delirul unui fanatic. Dar credinciosul care cerceteaza cuvantul lui Dumnezeu poate spune mai dinainte ceea ce a scris Dumnezeu acolo si vede acele principii la lucru in tarile asa-zis crestine. Cuvantul lui Dumnezeu venit din sursa cea mai inalta (adica din cunoasterea Lui perfecta cu privire la tot ce va fi) este vrednic de incredere, indiferent daca ne spune despre lucruri din trecut, prezent sau viitor.

In acea zi problema este nu ce va fi in ceruri, ci ce va fi pe pamant. Yahve intensioneaza sa ia pamant in grija Lui. „Multimi, multimi in Valea Hotararii! Pentru ca ziua Domnului este aproape, in Valea Hotararii. Soarele si luna se vor intuneca si stelele isi vor retrage stralucirea. Si Domnul va racni din Sion si va face sa se auda glasul Lui din Ierusalim“.

Yahve se va arata si va nimici intai puterile occidentale impreuna cu capul religios de la Ierusalim deoarece stim din Daniel si din Apocalipsa lui Ioan ca Imperiul roman va fi reînfiintat. Prin aceasta nu inteleg ca va fi Papa, ci puterea imperiala. Italianii cu siguranta s-au cam saturat de papalitate, dar vechiul Imperiu roman va fi resuscitat inca o data. Va aparea din nou si va repeta vechile lui pacate sub forme noi si va fi judecat pentru ceea ce a facut de la inceput pana la sfarsit. Imperiul Romei este acela care poarta responsabilitatea pentru crucificarea Fiului lui Dumnezeu, si Dumnezeu nu a uitat aceasta, ci intentioneaza sa-l judece pentru aceasta. Astfel, Imperiul latin reinviat va fi puterea politica occidentala care va respinge total crestianismul ca pe un basm. Puterea religioasa sau ceea ce este acum crestianitatea, amalgamandu-se cu iudaismul renegat, va fi si ea apostata. Ambele vor ajunge la apostazia totala. Este extrem de evident ca fiara isi va avea sediul la Roma, iar profetul fals la Ierusalim. Fiara religioasa sau cea de-a doua va fi acolo unde a fost crucificat Hristos si acolo se va afla fiara sau puterea imperiala impreuna cu sustinatorii ei atunci cand Se va arata Domnul. Nu am nici un dubiu ca aceste lucruri sunt in curs de pregatire si ca faptul ca Papa pierde stapanirea temporala si Roma este data Italiei sunt etape pe calea restaurarii Imperiului roman ca si spre un nou fel de sef religios in Tara Sfanta.

Dar asirianul va supravietui puterii occidentale si aceasta este ce ni se prezinta aici: nu Babilonul, nici Roma, ci imparatul din nord, care va aparea si el in zilele din urma, reluand vechile pretentii si vrajmasia fata de Israel. Asa este deci asirianul din Ioel; este din nord, capul puterilor din nord si este, care in final, ca si in vechime, vor veni impotriva evreilor. El strange acea mare multime despre care este vorba aici. Puterile occidentale vor cuprinde floarea Europei, ajutand si sprijinind profetul fals care va domni la Ierusalim. S-a vazut o disputa in legatura cu locurile sfinte, unde puterile occidentale s-au ciocnit cu cele din nord-est. Aceasta va continua cu si mai mare intensitate si se va extinde cand fiara si cele zece coarne ale ei vor fi sustinatori ai antihristului. Omul acela care va fi antihristul in persoana va pretinde a avea cea mai mare putere spirituala si va domni la Ierusalim si va fi sprijinit de puterile occidentale.

Nu exista nici o indoiala ca multi evrei vor fi stransi inapoi in tara lor inainte de acea criza deoarece fiara domneste peste ei, dar ei se vor intoarce in tara fiind in necredinta si acea intoarcere va fi rezultatul lucrarii omului. Natiunile vor face aceasta. Cum aceasta va esua, Dumnezeu ii va strange apoi pe israeliti din toate partile. Atunci asirianul se va arata adversar al lor si, la inceput, va parea sa aiba succes, ceea ce insa doar va face si mai rasunatoare nimicirea lui la timpul potrivit, mai ales ca imperiul (fiara), impreuna cu aliatul religios sef al Palestinei, vor fi fost mai inainte judecati de puterea divina. Asirianul va privi acea judecata ca fiind ceva in favoarea lui si va deduce ca atunci va putea face tot ce vrea, insa va veni numai pentru a fi judecat dupa ce puterile occidentale au fost sterse de Domnul de pe fata pamantului.

Anglia, ca si restul Europei occidentale, va fi sub influenta Romei apostate si a antihristului, pentru ca nu va exista nici o putere care sa dea o marturie fidela impotriva nelegiurii. Pentru motive asemanatoare, daca imi pot ingadui sa exprim o opinie (si nu gandesc niciodata sa prezint gandul cuiva ca fiind mai mult decat o parere) ca Statele Unite ale Americii vor fi intr-o mocirla politica si, dupa cum pana acum au fost numai o adunatura sau conglomerat din tot restul lumii, mai ales din Europa, cuprinzand desigur multe talente, capacitati si intreprinzatori harnici, dar si mult din gunoaiile din toate natiunile, cred ca se vor rupe in factiuni de elemente primitive si zgomotoase, si, dupa ce se vor umfla de mandrie vor plesni in final ca o bula.

Populatia nu da forta unei natiuni. Unele natiuni foarte numeroase ca masa de oameni s-au aratat a fi slabe politic in fata unui regat mic dar energic. Priviti la puterea lui Darius in comparatie cu cea a lui Alexandru si a macedonenilor lui. Cei din urma pareau de dispretuit. Nu parea oare a fi cea mai mare nebunie ca acei cativa aventurieri sa invadeze Asia si sa se confrunte cu marile armate ale Persiei? Totusi tapul cu cornul lui s-a dovedit a fi prea mult pentru sutele de mii ale marelui rege, asa ca cel de-al doilea imperiu s-a prabusit.

Asa cred ca va fi si cu America, ca aceasta tanara mare putere care a crescut atat de repede se va scufunda si mai repede, probabil in urma unor lupte intestinale, dar cu siguranta aceasta va avea loc inainte de a veni ziua aceea. Ei se vor rupe in multe parti. Principalul lor obiectiv este acela de a mentine unitatea politica. Aceasta este mare lor ambitie si, chiar daca pare sa le reuseasca, cum orice ambitie poate avea reusita pentru un timp, totul se va sparge nu peste mult timp. Este un fapt remarcabil ca in profetie nu apare nici o mare putere cum ar fi, in mod natural, Statele Unite ale Americii daca ele si-ar pastra coeziune pana atunci. Este oare de conceput sa existe o putere atat de mare si ea sa nu fie mentionata? Se poate explica omisiune altfel decat prin dezintegrarea ei? Oricum ar fi, doresc ca toti sa inteleaga ca aceasta este numai ceea ce se poate deduce din principiile generale ale cuvintului lui Dumnezeu.

Presupun ca India va face parte din sistemul din nord-est despre care este vorba aici si in alte parti. Britanicii vor pierde India atunci cand nationalitatile se vor ridica spre a-si revendica pozitii distincte. Aceasta tendinta exista inca de pe acum si profetia recunoaste prezenta acestei caracteristici la sfarsitul veacului. Imperiul Rusiei, fiind nord-estic, este destinat sa aiba puterea acolo. Se poate ca ei sa nu fie constienti de rolul pe care profetia li-l atribuie, de succesul or imens si de faptul ca vor fi nimiciti total sub mana lui Yahve, dar scriptura este limpede (comparati cu Ezechiel 38, 39). Judecata divina nu va dormita. Faptul ca numai cei vii, natiunile cele rele de pe pamant, vor fi

judecate printr-o revarsare a judecatii divine atunci cand se gandesc numai la o campanie sau la politica, este clar din ceea ce urmeaza. Nu este o inviere a celor morti pentru a fi judecati potrivit cu faptele lor. „Puneti secera, pentru ca secerisul este copt! Veniti, coborati, pentru ca teascul este plin, tocitoarele se revarsa, pentru ca mare este rautatea lor! Multimi, multimi in Valea Hotararii! Pentru ca ziua lui Yahve este aproape, in Valea Hotararii. Soarele si luna se vor intuneca si stelele isi vor retrage stralucirea“. Cu toate acestea, nu este „sfarsitul“ din 1 Corinteni 15.24, ci numai sfarsitul veacului cel rau de acum, dupa care va urma imparatia mondiala a Domnului nostru si a Hristosului Sau (Apocalipsa 11) si implinirea marii multimi de profetii prin binecuvantarea pamantului sub domnia Lui. Versetele 16 si 17 sunt la fel de clare si sigure. „Si Yahve va racni din Sion si va face sa se auda glasul Lui din Ierusalim. Si cerurile si pamantul se vor cutremura si Yahve va fi un adapost pentru poporul Sau si cetatuia fiilor lui Israel. Si veti cunoaste ca Eu sunt Yahve Dumnezeuul vostru, care locuieste in Sion, muntele Meu cel sfant. Si Ierusalimul va fi sfant; si strainii nu vor mai trece prin el“. La judecata celor morti, Yahve nu va mai racni din Sion ca aici, nici nu va locui acolo, facand Ierusalimul sfintenie deoarece pamantul si cerurile vor fugi dinaintea Lui (Apoc. 20.11). Pentru eternitate va fi o creatie absolut noua conform cu Apocalipsa 21.1-5.

Dar imaginea este atat de diferita incat, in mod necesar, presupune o cu totul alta perioada. Este vorba despre Ierusalimul pamantesc, nu despre cel ceresc; nu este strigatul Domnului care-i cheama pe ai Sai sa-L intalneasca in aer, ci racnetul Lui ca de leu impotriva vrajmasilor Sai de pe pamant. Locuinta lui este in Sion, pe muntele Lui cel sfant, astfel incat sfintenia Ierusalimului nu mai este de batjocura, ci o realitate binecuvantata. Nu este inca ceasul cand cerurile vor trece cu zgomot mare si elementele se vor topi de caldura si pamantul cu tot ce este pe el va fi ars. Aceasta va fi la sfarsitul perioadei despre care este vorba aici, in care „Si va fi asa: in ziua aceea, muntii vor picura must si dealurile vor face sa curga lapte si toate paraiele lui Iuda vor curge pline cu apa. Si un izvor va iesi din casa Domnului si va uda Valea Sitimului. Egiptul va fi un pustiu si Edomul va ajunge un pustiu parasit, din cauza violentei impotriva fiilor lui Iuda, pentru ca le-au varsat sangele nevinovat in tara lor. Dar Iuda va ramane pentru totdeauna si Ierusalimul din generatie in generatie“. Este timpul pentru restaurarea tuturor lucrurilor potrivit cursului marturiei profetice, dar nu este nicidecum ultimul ceas al acelei zile, cand totul trebuie sa fie nimicuit prin judecata eterna si cand vor fi ceruri noi si un pamant nou, nu in sensul de inceput ci in sensul deplin si absolut al acestor cuvinte.

Confuzia pe care o fac oameni evlaviosi, capabili si invatati in aceasta privinta poate sa le para incredibila celor care nu au cercetat cu atentie si cu cunostinte competente adevarul scripturii pentru ca dupa acesta sa judece lucrurile. De exemplu, nu este corect ca aceste imagini descriu plinatatea binecuvantarilor spirituale pe care Dumnezeu le da in orice timp in si prin biserica; nici nu este bine intemeiat sa presupuna ca pe pamant (deoarece textul vorbeste despre pamant) biserica are o asemenea binecuvantare pentru totdeauna, cu exceptia cazului cand cineva vorbeste despre persoane care au viata eterna; nici nu putem vorbi cu usuratate despre vrajmasii bisericii ca sunt nimiciti pentru totdeauna, cu exceptia cazului cand ne limitam gandurile la puterile intunericului (v. Efeseni 6.12), ceea ce, cu siguranta, nu constituie subiectul cand aici se spune despre pustiirea Egiptului si a Edomului.

Obiectiunile contra interpretarii profetiei in sensul cel mai direct si natural nu au atata greutate incat sa impuna un sens mistic. Astfel, s-a spus ca „promisiunea nu poate fi in legatura cu binecuvantari

temporale, nici chiar ca semne ale favorii lui Dumnezeu. Deoarece el spune ca « un izvor va iesi din casa Domnului si va uda Valea Sitimului». Dar valea Sitimului este de cealalta parte a iordanului, dincolo de Marea Moarta, asa ca apele nu pot curge in mod natural intr-acolo“. Dar acest rationament are o greseala deoarece domnia Domnului pe pamant (despre care Sf. Ioan spune ca va dura o mie de ani) difera esential de tot ce a fost in epocile anterioare, dupa cum difera si de starea eterna care urmeaza. Si lumina mai deplina a Noului Testament arata clar ca trasatura distinctiva este ca toate lucrurile din cer si de pe pamant vor fi puse sub Hristos in calitate de Cap glorios al universului care se va bucura de binecuvantarea promisa, dupa care creatia de pe pamant geme asteptand-o cu dor. Atunci cei din cer vor fi intr-o stare perfecta (inclusiv biserica glorificata), cei de pe pamant vor fi intr-o stare binecuvantata, dar nu perfecta, dintre care Israelul convertit si sedit din nou in tara lor sub Mesia si sub legamantul cel nou va avea cea mai inalta pozitie.

Astfel, este usor sa intelegem ca va fi timpul pentru inlaturarea efectelor blestemului si pentru revarsarea de binecuvantari spirituale si naturale. Ca marturie pentru aceasta, din casa lui Yahve va iesi acel izvor datator de viata, ale carui ape vor ajunge pana si in valea Sitim, dincolo de Marea Moarta. Aceasta inseamna o putere in binecuvantare care depaseste ceea ce este normalul natural trecand chiar prin acea mare atat de jalnica. Ezechiel 47 da detaliile si starile deosebite care sunt exceptate de la vindecare, fapt care prezinta o importanta deosebita deoarece neaga ideea ca ar putea fi cerul sau eternitatea. Zaharia 14.8 ne spun ca, din apele vii care vor izvari in acea zi de la Ierusalim, jumatate vor merge spre vest in Mediterana si jumatate spre est in Marea Sarata, neafectate de vicisitudinile anului. Fara-ndoiala, impreuna cu aceasta vor fi si binecuvantari spirituale abundente, dar nu exista nici un temei serios pentru a pune la indoiala acest fapt fizic si consecintele lui in acea zi atat de glorioasa pentru Yahve-Mesia. Trebuie sa lasam loc in viitor pentru restaurarea divina a creatiei, amintindu-ne de impacarea cu Dumnezeu a tuturor lucrurilor ca si a credinciosilor (v. Coloseni 1.20-21) si faptul ca Hristos este cap peste toate lucrurile bisericii, care este trupul Sau. Recunoastem ca viziunea din Ezechiel tine de aceasta viata, ca si Apocalipsa 21.24-26 si 22.1-2. Dar in nici una din aceste scene nu avem legatura cu veacul rau de acum, ci cu cel bun care va veni.

Veti intelege ca eu nu apar vreun pseudo-literalism si recunosc imaginile simbolice puternice care sunt folosite, de pilda ca muntii vor picura must si dealurile vor face sa curga lapte, dare este sigur ca sensul este acela ca Dumnezeu va face pamantul sa se manifeste spontan intr-un mod supranatural, producand cele mai bune lucruri atat prin fapturile insufletite cat si prin creatia neinsufletita. Ziua de truda si durere va fi trecut, si aceasta va fi prin harul omului al doilea, nu prin capacitatile omului dintai, nici prin meritele lui. Numai Yahve va fi inaltat in acea zi. Dar nu este o descriere a binecuvantarilor noastre spirituale in locurile ceresti. Fara nici un dubiu este vorba despre Iuda si Ierusalimul pamantesc, dar indurarea si adevarul vor fi lucrat in popor si puterea divina va fi lucrat in tara si in cetatea marelui Imparat. Binecuvantarea lor va fi pentru totdeauna, cat va fi pamantul, da, iar cea a lui Iuda, in mod cert intr-o forma noua, va fi in toata eternitatea. „Si ii voi curati de sangele de care nu i-am curatit, pentru ca Domnul locuieste in Sion“. Nu este vorba despre biserica, nici cea militanta, nici cea triumfatoare, ci de restaurarea si binecuvantarea poporului Sau pamantesc cand El Isi va implini promisiunile pe dealul pe care El Si l-a ales spre a fi al Sau pentru totdeauna.